

Στην ακτή, ο Ευρύλοχος βρήκε ευκαιρία από την απουσία του Οδυσσέα να ξεσηκώσει τους άλλους: Πικρός ο θάνατος αλλά πιο πικρός ο θάνατος από την πείνα. Τριγύρω τους έβοσκαν αμέριμνες πανέμορφες αγελάδες. Μπορούσαν να σφάξουν κάποιες, να προσφέρουν θυσία στους θεούς και να φάνε σαν άνθρωποι κι όταν επέστρεφαν στην Ιθάκη θα έχτιζαν ναό στον Ήλιο. Δεν χρειαζόταν να πει πολλά για να τους πείσει καθώς η πείνα τους έτρωγε τα σωθικά. Σε λίγο, τα καλύτερα από τα ζωντανά σφάχτηκαν και περάστηκαν από τις σούβλες.

Όταν ξύπνησε ο Οδυσσέας, πήρε τον δρόμο του γυρισμού. Η τσίκνα από το ψημένο κρέας έφτασε στα ρουθούνια του. Έβαλε τις φωνές:

«Δία πατέρα, και θεοί μακαριστοί κ' αιώνιοι,

για συφορά μου σε βαρύ με ρίξατε ύπνο αλήθεια,

κι αυτοί που μείνανε φριχτή δουλειά μου σοφιστήκαν».

Το πόσο δίκιο είχε να φοβάται θα το μάθαινε αργότερα, όταν η Καλυψώ θα του αποκάλυπτε ότι ο Ερμής της είχε πει πως, αμέσως μετά τη σφαγή των βοδιών, η Λαμπετία, η κόρη του Ήλιου που είχε αναλάβει τη βοσκή των κοπαδιών, ειδοποίησε τον πατέρα της για τη σφαγή κι αμέσως αυτός έσπευσε στον Όλυμπο να παραπονεθεί στον Δία. Ζήτησε να εκδικηθεί τους συντρόφους του Οδυσσέα αλλιώς θα έφευγε και θα κατέβαινε να χαρίζει το φως του στον Άδη και στους νεκρούς. Ο Δίας του ζήτησε να συνεχίσει το έργο του και υποσχέθηκε:

«... με τ' αστροπελέκι μου, στη μέση του πελάγου,

εγώ θα κάνω θρούβαλα το γοργοκάραβό τους».

Με την ψυχή στο στόμα, ο Οδυσσέας έφτασε στην ακτή κι άρχισε να μαλώνει τους άντρες του έναν ένα ξεχωριστά. Μάταιος κόπος. Τα γδαρμένα δέρματα σέρνονταν στο χώμα, τα ψημένα κρέατα μουγκάνιζαν στις σούβλες, κακά σημάδια των θεών όλα αυτά. Οι άντρες του Οδυσσέα αδιαφόρησαν. Καθώς το κακό είχε γίνει, επί έξι ολόκληρες μέρες έτρωγαν από τις σφαγμένες αγελάδες. Την έβδομη, καταλάγιασε η καταιγίδα και γαλήνεψε η θάλασσα. Οι άντρες έσυραν το πλοίο στα νερά, μπήκαν μέσα κι άνοιξαν πανιά.

Όταν πια τα μάτια τους δεν έβλεπαν στεριά, ο Δίας άπλωσε στον ουρανό, πάνω από τα κεφάλια τους, μαύρο σύννεφο. Σκοτεινίασαν όλα γύρω τους. Σηκώθηκε δυτικός άνεμος και η θάλασσα αγρίεψε στα ξαφνικά. Μια ριπή του ανέμου έκοψε τα σχοινιά που στερέωναν το κατάρτι κι αυτό έπεσε πάνω στο κεφάλι του κυβερνήτη και τον άφησε στον τόπο. Μετά, ο Δίας εξαπέλυσε ένα κεραυνό που διέλυσε το πλοίο. Βρέθηκαν όλοι στη θάλασσα, παλεύοντας με τα μανιασμένα κύματα. Πνίγηκαν. Μοναδικός που κολυμπούσε ακόμα ήταν ο Οδυσσέας αλλά θα χανόταν κι αυτός, αν δεν έβλεπε την καρίνα του πλοίου να πλέει ανάποδα και πλάι της το σπασμένο κατάρτι. Με δερμάτινο σχοινί που για καλή του τύχη βρέθηκε εκεί, έδεσε καρίνα και κατάρτι κι έφτιαξε πρόχειρη σχεδία. Σκαρφάλωσε πάνω της. Τον «πήρανε οι ανέμοι».

Ο Οδυσσέας δεν μπορούσε να κατευθύνει τη σχεδία του προς τα πού ήθελε. Παρασυρόταν από τον άνεμο ώσπου η φουρτούνα κόπασε. Το γύρισε σε νοτιά. Με τρόμο είδε ότι τραβούσε κατά το στενό της Σκύλλας και της Χάρυβδης. Όλη νύχτα, ο άνεμος τον έσπρωχνε πίσω και το πρωί τον έφερε στον βράχο της Χάρυβδης, ακριβώς την ώρα που το αόρατο τέρας ρουφούσε τη θάλασσα. Μόλις που πρόλαβε ν' αρπάξει τα κλαδιά ενός άγριου δέντρου και να κρεμαστεί απ' αυτά «σα νυχτερίδα». Η πρόχειρη σχεδία του εξαφανίστηκε. Ο Οδυσσέας έμεινε να κρέμεται πολλές ώρες, χωρίς να έχει πού να πατήσει. Επιτέλους, ήρθε η ώρα η Χάρυβδη να ξεράσει τα νερά που είχε καταπιεί. Μαζί, ξεβράστηκαν τα ξύλα του πλοίου του. Άφησε τα κλαδιά, βούτηξε στα νερά, σκαρφάλωσε στα ξύλα που επέπλεαν και, κάνοντας κουπί με τα χέρια του, προσπάθησε να απομακρυνθεί.

Βοήθησε ο Δίας κι ο Οδυσσέας απέφυγε τον βράχο της Σκύλλας. Εννιά μέρες κι εννιά νύχτες τραβούσε στο άγνωστο, όπου οι άνεμοι τον παράσερναν. Τη δέκατη νύχτα, βρέθηκε στο νησί Ωγυγία, εκεί που κατοικούσε η νύμφη Καλυψώ. Θα έμενε κοντά της περίπου οχτώ χρόνια. Από τον στρατό του που με δώδεκα πλοία είχε ξεκινήσει από την Ιθάκη για την Τροία, μόνος αυτός επιζούσε.

(τελευταία επεξεργασία, 19 Μαΐου 2022)